

Un poet al amurgului transilvan

Nu demult, am semnalat în revista „**Flacăra lui Adrian Păunescu**” niște versuri surprinzătoare ale unui semnificativ poet ardelean, Petre Curticăpean, din Tg. Mureș. Reacția autorului m-a emoționat. El nu se aștepta să-l citesc și să-l remarc. Am terminat, de curând, de citit cartea de versuri, plecată spre tipar, „**La poarta dinspre soare-apune**”, a aceluiași Petre Curticăpean.

Ea mărturisește valoarea unui liric, stăpân pe mijloacele sale, economicos cu metaforele și iubitor de exprimări aforistice de o stranie modernitate. Fără a mai fi tânăr, Curticăpean e în stare de reale proștejimi, ca și de nebănuite adâncimi. Iată aceste extraordinare versuri, parcă scrise de Blaga, ca, de altfel, și alte poezii ale lui:

Scrisori

Se-ntorc

Necitite scrisori

În amurg

Destinatarii au murit demult

Stau închiși

În găurile lor de cârțițe

Amenințând că vor

Umple cu hoitul lor

Orizontul prea strâmt

***Și-l vor preface în
Răspunsuri menite să
Ceară binele de rău.***

***Mă-ncearcă un vis
Desprins dintr-o noapte
Illuminată de crisalide
Picurate
Din Heidegger***

***La capătul podului
Aleargă factorul care
Să caute mai departe
Adresantul și expeditorul***

Dincolo de acest nou caz de poezie ardeleană serioasă și convingătoare, aş remarca fenomenul mai larg, de permanentă înviere, pe care suntem obligați să-l înțelegem, așa cum se arată el de la Goga, Blaga și Beniuc, la Ioan Alexandru, Gheorghe Pituț, Aurel Rău, Ion Mircea, Horia Bădescu, Adrian Popescu. E poezia de revelație, pe care o practică, nu rareori în stare de grație, și Petre Curticăpean. E o sugestie de amurg, fixată în geometria unui burg transilvan, de presimțirea lunii și de bătaia clopotelor.

Adrian Păunescu